

[Stein.]

som de andre Partier har gennemført, og dermed som en Følge af den økonomiske Politik, som disse samme Partier har Answeret for. Det er paa Baggrund af dette Kriseforlig og denne Politik, Lovforslaget maa ses, og saaledes set maa det erkendes, at de Indrømmelser, som Lovforslaget tilsigter at give Nationalbanken, er i Overensstemmelse med Ret og Billighed. Hvor meget eller hvor lidt det vil betyde, kan vi ikke vide, men med de Krav, som Regeringen gennem Krisefonden og paa anden Maade kan stille til Banken, vil man forstandigvis ikke kunne opretholde de gældende Regler for Seddelæknningen, specielt ikke Afgiftsbestemmelserne. Det Parti, som jeg repræsenterer, har ingen Lod eller Del i den Kriselovgivning, vi har set gennemført i de sidste Maaneder, og som nu staar ved sin Afslutning. Vi har misbilliget og modarbejdet denne Politik og ønsker derfor heller ikke at medvirke til Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag, men vi vil, saaledes som Forholdene nu en Gang foreligger, afholde os fra at stemme.

Mit Partis Ordfører i det andet høje Ting har under dette Lovforslags Drøftelse givet Udtryk for den Utryghed, det vækker, at man gennem saa lange Tider har siddet Oktrojens Bestemmelser om Ledelsens Sammensætning overhørig. I en Tid, da der maaske mere end nogen Sinde stilles Krav til Nationalbanken om Fasthed og Handlekraft, og i en Tid, da der stilles overordentlige Krav til de enkelte Mænd i Nationalbankens Ledelse, har man fra Regeringens Side tolereret eller endogsaa foranlediget, for ikke at sige forlangt, at Bankens Direktion vedblivende befinder sig i en stærkt amputeret Skikkelse. Jeg skal ikke uddybe dette Emne, men har ønsket paa dette Sted at give fuld Tilslutning til de Udtalelser, som er fremsat i saa Henseende i det andet høje Ting, fordi jeg ikke kan finde den nuværende Tilstand forsvarlig og ikke kan se rettere end, at den bør paatales saa stærkt og saa ofte, det er muligt.

Veistrup: I Tider, som disse er der ikke meget, der kan bevares under de samme faste regelrette Former som i normale Tider. Dette gælder ogsaa for Nationalbankens Vedkommende. Det Lovforslag, som her foreligger, tilsigter ikke principielle Ændringer, men rimelige og hensigtsmæssige Foranstaltninger, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det til Vedtagelse.

Handelsministeren (Hauge): Jeg takker for den Tilslutning, som er givet Lovforslaget. Den ærede konservative Ordfører (Stein) gjorde nogle Bemærkninger, som jeg finder Anledning til at føje nogle Ord til. Det ærede Medlem sagde, at Lovforslaget var en Følge af det Kriseforlig, som de Konservative ikke havde nogen Lod eller Del i. Det er ikke helt rigtigt, at det er en Følge deraf, for det Spørgsmaal, som her foreligger til Drøftelse, har været rejst af Nationalbanken overfor Handelsministeriet, længe før der var Tale om at føre Forhandlinger som dem, der er ført i de sidste Maaneder mellem Regeringspartierne og Venstre. Det er endogsaa til Tider blevet gjort gældende, at Nationalbanken kunde være interesseret i en Stramning af Kreditgivningen, en ringere Seddeludstedelse, fordi den skulde betale et højere Afgiftsbeløb til Staten, naar den overskred Seddelækningsreglerne, end det Beløb, Banken kunde faa ind gennem Udlaan. Det Spørgsmaal har virkelig foreligget, længe før der var Tale om det, man nu kalder Kriseforliget mellem Regeringspartierne og Venstre. Derfor kan det ærede konservative Folkeparti saa udmærket godt stemme for Lovforslaget, man behøver aldeles ikke at være ængstelig for derved at komme i Nærheden af Kriseforliget, dets Forhandlinger eller Resultater. Lovforslaget har faktisk ikke noget med Kriseforliget at gøre udover det, at man kan sige, at dersom Krisefonden skulde foranledige en noget større Seddeludstedelse, vilde Nationalbanken efter Bankens egen Opfattelse blive endnu ubilligere stillet end ellers, og at den derfor efter Kriseforliget i særlig Grad maatte insistere paa at faa Bestemmelserne i Oktrojens § 7, sidste Stykke, ændret.

Den ærede konservative Ordfører gjorde nogle Bemærkninger om Nationalbankens Ledelse, ligesom det er sket i det andet høje Ting. Forholdet er og har i nogen Tid været det, at Nationalbanken kun har tre Direktører, hvoraf den ene er udnævnt af Regeringen, medens de to andre er udnævnt af Bankens Aktionærer gennem Repræsentantskabet. Ved Dødsfald er Nationalbankens Direktion indskrænket fra fem til tre Medlemmer. Det er selvfølgelig en Tilstand, der ikke kan vare ved. Men de ganske særlige Forhold, hvorunder vi har virket i den sidste Tid, bl. a. fordi der er forhandlet mellem Regeringen og Bankens Ledelse om en Ændring i Oktrojen, retfærdiggør efter min Opfattelse, at man ikke har skyndt sig med at udnævne